Lluis Puiggari

¡PERMÈTIM!...

QUADRO LIRICH EN UN ACTE

Preu Una pesseta

¡PERMÉTIM!...

La part lírica d' aquest passatemps, ó be siga la partitura pera piano sol ó papers pera orquesta, pot adquirirse á casa del Mtre. Adriá Esquerrá, carrer Comte del Asalt, 150, primer pis. Barcelona.

Aquest passatemps pot representarse sense música, tant sols suprimint els versos qu' indican els cantables.

Lluis Puiggarí

¡PERMÉTIM!...

* * Passatemps cómic-líric,
en un acte, trasplantat al
catalá * * * * * * * * * *

Música del Mestre

Adriá Esquerrá

Estrenat en els *Espectacles Audicions Graner*,
en el Teatre Principal de Barcelona,
la nit del 31 d' Octubre de 1906.

BARCELONA
Imprempta de Salvador Bonavía
Carrer de Petritxol 2.
1907.

REPARTIMENT

PERSONATJES	*ACTORS*
DON LLUIS.	*D. Joseph Santpere*
DON JOAN	» *Lluis Puiggarí.*
CARLETS	» *Artur Balot.*
DONYA JOANA	*D.ª María Morera.*
SERAFINA	*Srta. Mercé Viola.*
CARME (Criada)	*D.ª Carme Huguet.*

L' ACCIÓ EN NOSTRES DÍES.

A la bona memoria de la malaguanyada actriu que tant magistralment encarná el tipo de Serafina,

Mercé Viola

Tribut de admiració de

Els Autors.

ACTE UNIC

Sala que dona á un ja·dí. Portes laterals i al fons.—Taula a la esquerra, Sofá a la dreta.

ESCENA PRIMERA

SERAFINA, sola, posant flors en uns gerros

(MÚSICA)

Dematinet quan me llevo
surto corrents al jardí
i allí faig flairoses toies
de clavells i gessamí.
Als meus rams no hi han camelies
perque son flors sense cor;
pero hi han xamoses roses
que son les flors del amor.
Son les roses
oloroses,
entre les flors
les millors;
que entre ses fulles hermoses
hi nien tendres amors.

De gardenies no n' hi poso
que am son perfum la sanc bull,
que son traidores i altives,
que son les flors de l' orgull,
i si cullo violetes

me les poso prop del cor,
sens descuídarme les roses
que son les flors del amor.
Son les roses
oloroses,
entre les flors
les millors;
qu' entre ses fulles hermoses
hi níen tendres amors.

ESCENA II

SERAFINA, DON JOAN, entrant per la dreta

(PARLAT)

JOAN. Serafina!
SERA. Bon día, Papá.
JOAN. Bon día, nena. Que ja has vist á la mamá, avui?
SERA. S' está acabant de vestir.
JOAN. Y no t' ha dit rés?
SERA. No... Perqué?
JOAN. Sabs si estava de bon humor?
SERA. Com cada día.
JOAN. Malament!...
SERA. Perqué?
JOAN. Ja sabs que ahir vaig sopar fora de casa... Me ván comprometre 'ls de l' oficina.
SERA. Naturalment. Y vareu sopar bé?
JOAN. Perfectament! A can Justín ne saben molt... Pero la teva mare 'm va fer prometre que sería á casa á les onze, i jo 'm vaig entretenir...
SERA. Papá!...
JOAN. Jo 'm creia entrar al quarto sense fer soroll, pero en el mateix moment que entrava, sento la seva veu que 'm diu: «Son les dotze i tres minuts... Ja parlarém demá»... Y estic esverat...
SERA. No t' espantis, papá.
JOAN. Espantarme no, perque en el fons la teva

mare es una bona dona... pero te un carácter... caratsus! que... que ni un cabo de carrabiners reengaxat... Algunes vegades te deu fer sofrir á tu també.

SERA. No, papá; la mamá, com tu dius, es molt bona, i com que ja estic acostumada á la seva manera...

JOAN. Be, vaja, prou! Ara qu' estém sols,—cosa que no succeheix gaire—parlém del teu casament.

SERA. *(Alegre.)*
Sí, papá; sí!

JOAN. Aquest jove que varem coneixer aquest istiu a Caldetes...: t' agrada?

SERA. Sí, papá...

JOAN. T' hi casarás amb alegría?

SERA. Sí. papá.

JOAN. Molt bé! Es avui qu' en Carlets ens té de presentar el seu oncle... Don Lluis, crec que 's diu, un vell concu que nosaltres encara no coneixém.

SERA. Com qu' el pobre ha estat malalt tot l' hivern...

JOAN. Sí, ja sé que ha passat tres mesos am la *grippe*... En fí, ens ha dit en Carlets que avui vindría a demanarte. Encara hi ets á temps; no hi fa res que la teva mare hagi decidit el casament, si es que no t' agrada...

SERA. Pero, papá...

JOAN. Si es que no t' agrada 'm revolucionaré per primer cop a la vida!

SERA. No, papá; ja sabs que no 'n tens necessitat.

JOAN. *(Apart.)*
(Per xò ho dic,)
(Alt.)
Axís, millor. Ah! vet' aquí la teva mare.

ESCENA III

Dits, Donya JOANA, per l' esquerra en actitut severa i magestuosa

SERA. *(Besantla.)*
Bon día, mamá.
JOANA. *(Besantla.)*
Bon día, nena.
JOAN. Bon día, *Juanita.*
JOANA. *(Molt fret.)*
Que tingui molt bon día.
JOAN. (Encara li dura!... Les dotze i tres...)
JOANA *(Mirant el vestit de Serafina.)*
Que portes aquí? Un vestit blau. Ahir te vaig dir que 't posessis el rosa.
SERA. Sí, mamá; pero aquest dematí m' ha semblat...
JOANA. Qué?
SERA. La Carme m' ha dit que 'l blau 'ns anava be a les morenes.
JOANA. La Carme es tónta... Es el rosa.
SERA. Doncs jo crec que 'l blau.
JOANA. Les morenes, rosa.
SERA. Preguntaho al papá.
JOAN. No hi entenc jo!
(Apart.)
(Ara 'm vol comprometre aquesta!)
JOANA. Veste á treure 'l vestit blau i a posarte 'l rosa.
SERA. Pero, mamá...
JOANA. *(Amb autoritat.)*
Que parlo grec?
SERA. Ja hi vaig, mamá
(Se 'n va per la esquerra.)

ESCENA IV

Donya JOANA, Don JOAN

JOAN. Has estat bé!... Quina energía!... que imponent!... quins gestos!... quines actituts... Me semblava veure la Guerrero!...

JOANA. Ara nosaltres. Sembla qu' el sopar d' ahir li agradava molt á vosté.

JOAN. Sí, va estar molt bé. Tots els plats eren en francès.

JOANA. Les dotze i tres minuts!...

JOAN. *(Treientlo de la butxaca.)* Té; t' he portat el menú: —*Potage bisque d' ecreviss escotelette papillot... Perdreaux.*

JOANA. Prou! I vas menjar de tot, eh?

JOAN. Una miqueta.

JOANA. Doncs ja no trobo extrany que tornessis a les dotze i tres.

JOAN. Jo crec que 'l teu rellotge avansa.

JOANA. No senyor, no; això 'm servirá de llissó... I d' avui endevant, s' han acabat aquets sopars que degeneren en orgíes.

JOAN. Pero escolta, *Juanita*, tu ets una gran dona, pero moltes vegades ets massa déspota!... Si la teva filla porta un vestit blau li fas posar rosa! Si jo porto uns pantalòns de color me 'n fas posar uns de negres.

JOANA No 'm perteneix a mí 'l gobern interior de la casa?

JOAN. Pero, filla meva, uns pantalóns no son pas de l' interior... Els sopars també son de l' exterior. Jo ja veus que no 'm revoluciono mai, perqué ja estic acostumat a l' esclavitut... Fa trenta anys que porto la cadena! Pero tu devegades ne fás una mica massa!

JOANA. De que 't queixes? No marxa tot bé a casa?

JOAN. Perfectament!

JOANA. No tens l' aigua calenta per afeitarte cada dematí a les set? El xacolata a les vuit? Te

falta mai cap botó a la roba?

JOAN. No, *Juanita*, no; lo que 's que devegades ets massa... Com diré jo?

JOANA. Vols dir que tinc mal génit?

JOAN. Tampoc! Pero quan dones la teva opinió no hi ha qui 't convenci.

JOANA. Es que quan jo dic una cosa ja sé lo que 'm dic, i si cambiés de parer, sería tonta.

JOAN. Potser sí; pero si jo fes lo mateix que tu, aquesta casa sería una orga de gats.

JOANA. Prova de ferho!

JOAN. No, no; no tinguis por. A mi m' agrada molta tranquilitat. Fujo de tota discussió... Ja ho veus; vas voler venir a viure a Sarriá, i...

JOANA. Es que un s' hi ofega dins de Barcelona. No m' agrada una casa sense jardí.

JOAN. Això es una opiniò teva que jo no discuteixo... i ja veus que ho tinc ben incómodo per anar a l' oficina.

JOANA. Prén el tramvía.

JOAN. Quan un els necessita, no 'n trova cap.

JOANA. Doncs camina, que 'l caminar es higiénic.

JOAN. Ja ho faig, pero...

JOANA. Prou! Aquest dematí sembles l' esperit de contradicció... i per un home que ha retirat a les dotze i tres minuts...

JOAN. El rellotge avansa, dona.

JOANA. *(Ensenyant el seu.)*
Cá! mira... Oh! Ja son les onze. En Carlets no trigará a venir amb el seu oncle i encara porto'l pentinador. Vaig a vestirme. Si venen, rebels bé.

JOAN. No passis ánsia!
(Donya Joana se 'n va per la esquerra.)

ESCENA V

Don JOAN, desprès CARME, desprès Don LLUIS i CARLETS

JOAN. Hem d' admirarla! No hi pas cap dubte;tot marxa a casa, fins les criades que cada dos díes ne marxa una.

CARME. *(Entrant pel fons.)*
Senyor: el senyoret Carlets i 'l seu oncle.

JOAN. Féslos passar.
(Don Lluis i Carlets pel fons. El primer molt abrigat i amb un tapaboques molt gran. Don Joan va a rébrels.)
Senyors!...

CARLETS. *(Presentantlos.)*
Don Joan. El meu oncle Lluis...

LLUIS. Servidor seu!
(Treientse 'l tapaboques.)
Dispensi si 'm presento aixís... Convalescent encara.

JOAN. Oh, doncs, no 's descubreixi.

LLUIS. No, no habenthi corrents d' aire...
(Dona el tapaboques á Carlets que 'l deixa sobre una cadira.)
Cregui qu' estic desesperat de no haver pogut venir avans, pero 'l metge m' ha tingut tancat tot l' hivern.

JOAN. Pero ara, gracies a Deu, fá molt bona cara. Deu estar bé del tot.

LLUIS. Del tot... del tot, no... pero vaja... Encara m' alimento de boles de goma.
(Treu una bombonera y n' ofereix.)
Ne vol?

JOAN. Gracies!
(Mirant la bombonera.)
Oh! quina miniatura!
(La prén)
Me permet? Quin cap més bonic!

LLUIS. Es el meu, Don Joan!
CARLETS. Si, l' oncle quan tenía vintivuit anys.
LLUIS. El va fer pintar el papá i jo 'l vaig heredar. *(Reprén la bombonera.)*
Com se cambía, eh?
JOAN. Ja ho pot dir!
CARLETS. Pero, oncle, si ara te seixanta quatre anys!
LLUIS. En aquell temps duía el bigoti cargolat, i 'm deien en Lluiset maco.
(Deixa la bombonera sobre la taula.)
JOAN. Debía ser un conquistador, eh?
LLUIS. No son per qui les senyores?
JOAN. No.
LLUIS. *(Confidencialment.)*
Doncs li contaré una aventura... un drama!... Era una noia de setze anys, esbelta, aérea... una sílfide... i jo l' estimava.
CARLETS. *(Apart)*
(Ja hi som!)
JOAN. Y ella?
LLUIS. Oh! Ella també! Vaig demanar la seva má.. Com que jo aleshores era un estudiant sense. cap quarto, el seu pare 'm va plantar a la porta.
JOAN. Diable!
LLUIS. Si vaig desesperarme!... Per fí, vaig lograr una entrevista amb ella devant d' una criada fidel que ho va arreglar tot per tres pessetes, pero 'ns van trair i en el mateix moment d' entrar a la casa, vaig sentir la veu del pare: — «Estic perduda!»—va dir la meva hermosa.—«Jo també»—va dir la fidel minyona... Pero quedava una finestra; no vaig dubtar gens... Aleshores en Lluiset maco no dubtava... Salto!.
JOAN. Jesús Deu meu!
LLUIS. Y 'm torso 'l peu. Quinze díes de llit!
JOAN. Be vá tenir prou sort!... Y de la nena?
LLUIS. Mai mes n' he sabut res!
JOAN. *(Apart.)*
(Vaia un qüento!)
LLUIS. Pero, que no hem de veure les senyóres?
CARLETS. *(A Don Joan)*
Si 'm dona 'l seu permís, jo aniré a avisarles.

JOAN. Sí, ves; mentrestant jo faré companyía al teu oncle.
(Carlets se 'n va per l' esquerra.)

ESCENA VI

Don JOAN, Don LLUIS

LLUIS. *(Tus.)*
Ja m' ha agafat la tos!
JOAN. Això es dels bronquis.
LLUIS. *Permétim* que no sigui del seu parer. Es del coll.
(Pausa.)
JOAN. *(Cambiant de conversa.)*
Me va sapiguer molt greu qu' aquest istíu no acompanyés el seu nebot a Caldetes.
LLUIS. Més greu me va sapiguer a mí.
JOAN. Es una terra deliciosa aquella!
LLUIS. *Permétim* que no pensi aixís.
JOAN. Hi ha estat vosté?
LLUIS. Mai! pero m' ho figuro! Aires de mar, migranya segura!
JOAN. Oh, pero la vista del mar...
LLUIS. I qu' es el mar? Un safreix gran, aigua am sal, unes quantes pedres ab musclos i arena que 's fica a les sabates... A mí qui 'm treu de Puigcerdá... Alló si qu' es un país! I no se 'n rigui, no.
JOAN. Si no ric pas!
LLUIS. Doncs no me 'n parli mes de Caldetes.
JOAN. *(Apart)*
(Es original!)
(Alt; cambiant de conversa)
I, fa temps que va tancar el bufet d' advocat?
LLUIS. Prop de dotze anys.
JOAN. Es una bonica carrera... lliure, independent...
LLUIS. *Permétim* que no pensi com vosté.
JOAN. Tampoc?
LLUIS. Sempre am papers a les mans, i plets i causes...

divorcis... dones que ploren...
JOAN. Si qu' es un mal negoci!
LLUIS. No senyor que no ho es.
JOAN. *(Extranyat.)*
Eh?
LLUIS. Un mal negoci es aquell que no produeix res i en el que no 's pot ser útil á n' el próxim; pero l' advocat... l' advocat honrat... pot prestar grans serveis, conciliar interessos, unir matrimonis... Gran professió!
JOAN. Axís vosté cambía d' opinió!.
LLUIS. Mai! Quan jo dic una cosa ja sé 'l que dic, i si cambiés de parer sería tonto!
JOAN. *(Apart.)*
(Igual que la meva dona! Me sembla que s' avindrían... com hi ha mon!)
LLUIS. De tots modos, i encara que pensém diferent. aixó no priva que senti gran simpatía per vosté.
JOAN. Vol callar?...
(Apart)
(Se maten ell i la dona!)

ESCENA VII

Dits, Donya JOANA, SERAFINA, CARLETS

CARLETS. *(Presentantlas.)*
Oncle... Donya *Juanita* i la senyoreta Serafina.
JOAN. La meva senyora i la meva filla.
LLUIS. *(Saludant.)*
La flor i el capoll!
JOANA. Dispensi, Don Lluis, que l' haguém fet esperar...
LLUIS. Es a mí, senyora, a qui tenen de dispensar que hagi tardat tant a visitarlos. Pero l' home proposa i 'l metge disposa... Avui es el primer día qu' he sortit de casa.
(Serafina i Carlets festejen prop la porta del

fons.)

JOANA. I la seva primera visita ha sigut per nosaltres?

LLUIS. Sí, senyora.—Tenen un jardí deliciós.

JOANA. Es petit, pero s' hi respira.

LLUIS. Jo no comprenc una casa sense jardí.

JOANA. *(Al seu marit.)* Veus?
(A Don Lluis.)
Pero, segui...

LLUIS. *(Assentantse en el sofá.)*
Gracies. No cregui qu' estigui cansat.

JOAN. *(Assentantse a la esquerra.)*
Com Barcelona es una mica lluny...

LLUIS. Cá! Sí es un passeig. I amb el tramvía...

JOANA. *(Al seu marit)*
Veus?
(S' assenta en un silló.)

LLUIS. *(A Serafina)*
Quin vestit mes bonic que porta! El rosa els hi escau molt a les morenes.

JOANA. *(A Don Joan)*
Veus, home?

JOAN. *(Empipat)*
Tot ho veig!

LLUIS. Jo no sé si amb aixó dic un disbarat, pero quan ho dic, ja está dit! I com fa poc deia a n' el seu senyor, no cambio de parer per res del mon.

JOANA. *(Molt alegre.)*
Igual que jo! Pero dispensi, fá calor. Vol pendre algun refresc?

JOAN. Vol una cervesa?... Posa bé l' estómac!

LLUIS. No digui bestieses, home! Una cervesa!

JOAN. Jo he sentit a dir...

JOANA. Calla! no siguis esperit de contradicció!

LLUIS. Una gaseosa pendría...
(A Don Joan)
Aixó sí que vá bé.

JOANA. L' acompanyaré al menjador.

LLUIS. *(Detenintla)*
No!... Li prego que no 's molesti. M' hi acompanyará en Carlets.

CARLETS. Ab molt gust, oncle.

JOANA. Si ho võl aixís...

LLUIS. Ho exigeixo! Aixís vostés podrán fer comentaris...
(Saluda respectuosament a donya Joana i surt am Carlets per la dreta.)

ESCENA VIII

Donya JOANA, SERAFINA, Don JOÁN, després CARLETS i després Don LLUIS

JOANA. *(Entusiasmada)*
Es un home complert!
SERA. I molt amable!
JOANA. I molt ben educat!
SERA. I fí!
JOAN. Jo l' he trobat raspós!
SERA. *(Am to de reprotxe)*
¡Papá!...
JOANA. *(Indignada)*
Ximplet!
SERA. *(Veient entrar a Carlets)*
Ah! Carlets!
JOANA. I 'l teu oncle?
CARLETS L' he deixat al menjador prenent la gaseosa.
(A Donya Joana)
Está encantat de vosté!
JOANA. Ah! t' ha parlat de mí?
CARLETS. Se 'm desfá amb elogis.
JOAN. I de mí, que 'n diu?
CARLETS. Francament, no li ha agradat gaire; diu qu' es molt busca-raons vosté.
JOANA. Com qu' es veritat! Veus, com desseguida ha posat el dit a la llaga? Es observador, com tots els homes de talent.
JOAN. Pero si jo t' asseguro...
JOANA. Atrevirte a contradir a un home com ell!... i en quina ocasió!
JOAN. Pero si no l' he contradit!
JOANA. Fins devant meu, en la qüestiò de la cervesa. Ell volía gaseosa i tu volíes que begués cer-

vesa per forsa.
SERA. Es veritat, papá.
JOAN. Pero...
JOANA. Silenci! Ja n' hi ha prou! Això no té nom!
(*Veient entrar a Don Lluis.*)
Ja es aquí!
LLUIS. Senyora; m' ha sentat perfectament bé.
CARLETS. Oncle, 'm sembla que ja es hora de que parli am la senyora.
LLUIS. Qui, jo?
CARLETS. (*Baix a D. Lluis*)
Per demanarli la má...
LLUIS. (*Baix a Carlets*)
Es veritat; empórtaten la noia.
CARLETS. Aném al jardí, Serafina?
JOANA. (*Al seu marit*)
Tu vésten també; 'ns ho esgavellaríes tot.
JOAN. No vull pas res mes
(*Apart*)
(Que s' arreglin!)

ESCENA IX

Donya JOANA, Don LLUIS

JOANA. (*Assentantse*)
Cregui que sento molt...
LLUIS. Qué, senyora?
JOANA. Haberlo fet sortir de casa, aixís, en plena convalescencia.
LLUIS. El cumpliment d' un deber sempre dona satisfacció.
JOANA. Moltes gracies.
LLUIS. No mes sento una cosa; i es no haber vingut avans, perqué desde que la conec, me fá pena el temps qu' hi estat sense coneixerla.
JOANA. Vosté es molt amahle...
LLUIS. Soc sincer, res mes. Ara enrahoném una mica del motíu que m' ha dut aquí.

JOANA. Ab molt gust; crec qu' ens entendrém facilment.

LLUIS. Jo vinc com oncle; i vosté sab que *molt sovint* un oncle es mes que un pare.

JOANA. Oh!...

LLUIS. Que?

JOANA. (*Rient.*)

Mes que un pare? Me sembla que vá una mica massa lluny vosté.

LLUIS. *Permétim*, senyora... no retiro la paraula. La societat no aprecia els oncles com els hauría d' apreciar.

JOANA. Aixó sí!... pero dir que *algunes vegades* son més que un pare...

LLUIS. *Permétim*... jo no he dit, *algunes vegades*... he dit: *Molt sovint*...

JOANA. Ve a ser lo mateix.

LLUIS. *Permétim: algunes vegades* vol dir... de tant en tant... per excepció; i *sovint*, vol dir... vol dir *sovint*. Jo, doncs, sostinc que un oncle *molt sovint*, es més que un pare.

JOANA. I jo no ho puc admetre!

LLUIS. *Permétim*...

JOANA. (*Apart.*)

(Que tant *permétim*...)

LLUIS. Quan jo dic una cosa, no la dic sense to ni só; jo reflexiono avans de parlar, i lo que sostinc ho provo; que un pare estimi als seus fills, que s' encarregui d' educarlos, d' establirlos, está bé; cumpleix amb el seu deber i obeiheix la llei. Pero que un oncle, que no li deu res a n' el seu nebot, l' eduqui, 'l mantingui, l' estableixi... aixó, que passa *molt sovint*, aixó, si qu' es d' apreciar; perqué, fixishi, senyora, a un oncle no hi ha cap llei divina ni humana que li obligui.

JOANA. Sens dubte, pero...

LLUIS. No m' interrompi! Aixó es bonic, es gran, es generós!... Ja veu, doncs, si tinc raó al dir que un oncle, *molt sovint*, es més que un pare.

JOANA. I perqué no hi afegeix qu' es més que una mare també?

LLUIS. Perqué les feines d' una mare un oncle no les pot fer.
JOANA. Menos mal.
LLUIS. I are vosté permétim que jo li anyadeixi...

ESCENA X

Dits, SERAFINA

SERA. Me sab greu destorbarlos, pero...
LLUIS. Fassi, fassi.
SERA. Amb el seu permís, tindría de dir una cosa a la mamá.
LLUIS. Vosté mateixa.
JOANA. (*Baix a Serafina.*)
(Lo que ara fas es una grossería. No ho tornis a fer mai més.)
SERA. (Es que 'n Carlets m' ha dit que 'ls convidessim a dinar, que 's quedaríen.)
JOANA. (*Baix a Serafina.*)
(Tens rahó; no hi había pensat jo amb això. Déixem anar a dar ordres.)
(*Alt.*)
Dispensim un moment, Don Lluis; desseguida torno. La nena li fará companyía.
LLUIS. Sempre quedaré honrat.

ESCENA XI

Don LLUIS, SERAFINA

(MÚSICA)

LLUIS. Permétim, senyoreta,
ara qu' estém tots sols
puc ferli una pregunta?
SERA. Encar que siguin dos.

LLUIS. Es cert que vosté estima
a n' en Carlets de cor?
SERA. Jesús, quina pregunta!
LLUIS. Permétim...
SERA. Si, senyor;
l' estimo am tota l' ánima!
LLUIS. L' estima de debó!

SERA.
Quan el vaig veure a Caldetas
amb el seu vestit tot blanc,
la corbata virolada
i 'l barret de Panamá;
quan vaig veure de la vora
son bigoti estarrufat
i aquells ulls que li llampeguen
i aquell caminar galán,
tota 'm vaig senti ferida,
el cor va queda esblaimat,
i al dirme ell dugues paraules
jo no sé 'l que 'm va passar!

LLUIS.
Lo mateix va a mi succehirme
certa nit ja fá molts anys.
Vareig admirá una nena
tota vestida de blanc,
de cintura esbelta i prima
per demunt del meriñac.
Al contemplarla tan rossa
i amb aquells dos ullets blaus,
tot jo 'm vaig sentir commoure,
el cor va quedá esblaimat,
i al dirli dugues paraules
jo no se 'l que 'm va passar!

SERA. Esperances d' un cor jove
prompte sereu realitats!
LLUIS. Recorts d' un cor vell qui anyora
lo que s' han endut els anys!

SERA. Perxó veig la vida
ditxosa i felís,
perqué l' esperansa
m' aplana 'l camí.
LLUIS. Vosté veu la vida
ditxosa i felís
Perqué l' esperansa
li aplana 'l camí.

—

ESCENA XII

Dits, CARLETS

(PARLAT)

CARLETS. Que tal, oncle? Ont es Donya *Juanita*?
SERA. Ara vindrá.
CARLETS. Que ja ha fet la demanda?
LLUIS. Quina?
CARLETS. La de la má de la Serafina.
LLUIS. Ah, diable!... Sí, l' he comensada a fer, pero ella 'ns ha destorbat.
CARLETS. Doncs si que s' ha lluhit!
LLUIS. Be, no t' amohinis; ara tornará.
SERA. Desseguida, Carlets.

ESCENA XIII

Dits, Don JOÁN, pel fons

JOAN. Qu' es aquí la meva senyora?
LLUIS. Veus, ho dirém a n' el pare i será igual.
(*A Don Joan.*)
Don Joan, *molt sovint* un oncle es mes que un pare.
JOAN. Eh?...
LLUIS. Que diu?
JOAN. No, no dic res!
(*Apart.*)
(No 'l contrariém.)
LLUIS. Es que m' havía semblat...
(*Cntinuant.*)
Molt sovint un oncle es més que un pare; axís es que jo com oncle del meu nebot, tinc l' honor de demanarli per ell, la má de

la seva filla.

CARLETS. (*Apart a son oncle.*)
(Molt bé!)

JOAN. Senyor, jo 'm sento molt honrat amb aquesta petició... pero això crec qu' es del gobern interior de la casa; i aquest perteneix a la meva senyora; pot dirigirse a n' ella. Miri, ara vé.

ESCENA XIV

Dits, Douya JOANA

CARLETS. (*A Donya Joana.*)
Senyora, la deixo amb el meu oncle. Ha de parlarli d' una qüestió de la que depent la meva felicitat, i m' atreveixo a esperar que l' acullirá favorablement.

JOANA. Jo li prometo... Ho faré per vosté... i la nena Serafina; ves al jardí amb en Carlets.

ESCENA XV

Don LLUIS, Donya JOANA, Don JOAN

Parli, Don Lluis, l' escolto.

JOAN. (*Apart.*)
(Jo també; a veure que passa!)

LLUIS. (*Molt marcat*)
Senyora, un oncle, algunes vegades es més que un pare. Fixis en que no he dit *sovint*, sino *algunes vegades*... una concessió que li faig. Donchs bé, com a oncle d' en Carlets, tinc l' honor de demanarli per ell la má de la seva filla.

JOANA. Nosaltres aceptém com se mereix l' honor que 'ns fan.

LLUIS. Permétim, senyora...
JOANA. (*Apart.*) (Altra vegada!)
(*Alt.*) Que?
LLUIS. L' honor es per nosaltres... Axió es lo que volía fer constar.
JOAN. Be, que sigui per tothom!
LLUIS. Jo no li parlaré del carácter del meu nebot. Es igual qu' el meu.
JOAN. (*Apart.*)
(Deu nos en guard!)
LLUIS. Jo li donaré deu mil duros, que 'm sembla que per un oncle... i quan jo mori m' heredará.
JOANA. Cregui, Don Lluis, que no es pas l' interés el que 'ns guía, perqué...
LLUIS. *Permétim*, senyora...
JOANA. Pero, home de Deu, déixim parlar, sempre m' está interrumpint: — *Permétim*, senyora! *permétim*, senyora!
JOAN. (*Calmantla.*) Juanita!
LLUIS. Ja n' hi ha prou, senyora. No diré res més. La meva última paraula, que 'm penso que será ben rebuda. A més dels deu mil duros, ofereixo als nuvis que visquin a casa meva.
JOAN. Qué?...
JOANA. I cá, home! Si ja he fet arreglar habitacións per ells aquí!
LLUIS. *Permétim*, senyora...
JOANA. Péndrem la meva filla! Robarme la nena!
LLUIS. *Permétim*...
JOANA. Que tant *permétim*, *permétim!*—Miri, cambii de paraula, perque aquesta ja 'm desespera!
JOAN. Pero, *Juanita*.
LLUIS. Calma, senyora. No 's deixi portar del génit. Enraonemho axió. Suposis que la seva filla se 'n vá, vosté no 's queda sola; encara li queda 'l seu marit.
JOANA. Que no 'l veu que no serveix per res?
LLUIS. Pero fá certa ombra.
JOAN. (*Apart*) (Moltes gracies!)
LLUIS. En tant que jo, pobre de mí, estic completament sol, no tinc mes qu' el meu nebot i per 'xó vull guardarlo al meu costat.

JOANA. Vull, vull... I si no ho vull jo?
LLUIS. Pero es que...
JOANA. Mai, mai!
LLUIS. *Permétim*, senyora...
JOANA. No *permeto* res!
LLUIS. *(Ofés.)*
Doncs ja n' hi ha prou! Jo, algunes vegades cedeixo a l' amabilitat, pero quan se 'm tracta am violencia, am despotisme, no cedeixo! Després d' aquesta escena tot tracte queda romput entre nosaltres...
JOANA. Ja 'ns ne passarém!
JOAN. *(A Don Lluis)* Pero es que se 'n vá?
LLUIS. Me 'n torno a Barcelona.
JOANA. Com li dongui la gana.
LLUIS. *Permétim*, senyora... *(Moviment d' ella.)* que li dirigeixi el meu *saludo* mes afectuós. *(Se 'n va pel fons.)*

ESCENA XVI

Donya JOANA, Don JOAN

JOANA. Gracies a Deu qu' es fora!
JOAN. Has estat molt viva, *Juanita*.
JOANA. No hi he pogut fer més! .. Aquest home 'm desespera...
JOAN. Pero 'ls nois no hi tenen cap culpa, i si ells s' estimen...
JOANA. Ja s' aconsolarán!... Ai, com tinc els nervis! *(Imitant a Don Lluis.)*
Permétim, senyora, *permétim*!... Quin fástic! *(Trova la bombonera.)*
Que és això?
JOAN. Qué?
JOANA. Ai, Deu meu!... Aquest retrat es el d' en Lluiset maco...
JOAN. Que vols dir amb això?
JOANA Ai, Senyor! si sapiguessis quins recorts més dolsos, me porta això á la memoria.

JOAN. Quins recorts?

JOANA. Tu no 'm pots compendre. Recorts de la jovenesa; dolsos i tristos al mateix temps. D' ont pot haber vingut això? *(Se 'n va besant la bombonera.)*

ESCENA XVII

Don JOAN, després CARLETS

JOAN. I la besa! Me 'n alegro que l' oncle Lluis se 'n hagi anat. Potser si que aquella noia esbelta, aérea, per la qu' ell se va tirar per la finestra, era la meva dona! Be es veritat que han passat molts anys i que no s' han tornat a veure. Pero no hi fá res, millor que no 's vegin mai més.

CARLETS. *(Entrant pel fons, molt alegre.)* Ja ha acabat la conferencia?

JOAN. *(Apart.)* (Pobre xicot!) *(Alt.)* Si, amic meu; tot s' ha acabat!

CARLETS. Ah, que soc ditxós!

JOAN. *(Estrenyentli la ma.)* El casament s' ha desfet!

CARLETS. Que diu ara!

JOAN. *(Apart.)* (Mes val dirli desseguida!)

CARLETS. Pero això es impossible!

JOAN. El seu oncle i la meva senyora no s' han entés pas.

CARLETS. Pero, perqué?

JOAN. Per rés... per allá ont havíen d' anar a viure.

CARLETS. Oh! vaig a véurels, a convéncels!

JOAN. Es inutil; Don Lluis ja se n' ha anat.

CARLETS. Se n' ha anat! La meva felicitat, la meva alegría; tot perdut!

JOANA. *(Apart.)* (Pobre xicot! me fa pena!) *(Alt.)* I si 'm vol creure, Carlets, vagi desseguida a reunirse amb el seu oncle.

CARLETS. Al menys, Don Joan, permétim donar l'últim adeu a la Serafina!

JOAN. No pot sér!
CARLETS. Doncs jo no puc anarmen aixís!
JOAN. *(Apart)* (Això també es veritat!)
CARLETS. Pensi que l' estimo, que soc desgraciat, que això 'm matará!
JOAN. *(Apart.)* (Me fará plorar!)
(Alt i molt emocionat.)
Vaja, vingui, Carlets. L' acompanyaré prop d' ella, pero sobretot res de llágrimes, res de sospirs, res de plors, prengui un aire alegre. *(Plorant.)* Fassi com jo!
CARLETS. *(Plorant també.)* Si, senyor, si!
JOAN. Doncs aném!
(Se 'n van per la dreta molt emocionats mentres surt Donya JOANA per la esquerra, Carlets, al veurela, romp a plorar fort i fa senyals d' acostarshi per parlarli, pero després se repensa i segueix a Don Joan.)

ESCENA XVIII

Donya JOANA, després Don LLUIS

JOANA. *(Contemplant la bombonera.)*
Es ell mateix, am la seva fesomía tendra i 'l bigoti recargolat! Que guapo! I 's va llensar per la finestra. Pobre amic! *(El besa.)*
LLUIS. *(Pel fons.)* M' hi deixat la bombonera.
(Veientla.) Ah! Ella la té! *Permétim*, senyora...
JOANA. Altra vegada!
LLUIS. Dispensi...
(Per la bombonera.)
Vol fer el favor? Es meva!
JOANA. Que diu ara?
LLUIS. Hi ha el meu retrat asobre.
JOANA. El seu retrat? Vosté! No pot ser!
LLUIS. Aleshores tenía vintivuit anys y duia bigoti.
JOANA. *(Apart.)* (Ell! No, no, no es possible!)
LLUIS. *(Apart.)* (Que li passa ara?)
JOANA. Escolti: si es de vosté aquest retrat, 's deu

recordar de lo que va passar la nit del vinti-tres de Febrer?

LLUIS. Quina? Aquella que jo 'm vaig tirar per la finestra?

JOANA. Al sentir la veu del meu papá.

LLUIS. *(Sorprés.)* Del seu papá?

JOANA. *(Amb explossió.)* Lluiset!

LLUIS. Juanita!

(Se llensen l' un als brassos de l' altre.)

JOANA. Ah, pobre Lluiset maco, deixa que 't miri.

LLUIS. Déixem mirarte també, Juanita.

(S' agafen de les mans y 's contemplen.)

JOANA. *(Apart.)* (Que vell s' ha fet!)

LLUIS. *(Apart.)* (Sembla una oca!)

JOANA. Francament, estás una miqueta passat.

LLUIS. La malaltía. *(Apart.)* (Quan penso que 'm vaig tirar per la finestra per una cosa aixís!)

JOANA. I desde aquell día, qué va ser de tú?

LLUIS. Me vaig passar advocat.

JOANA. I encara ets solter?

LLUIS. De cap a peus.

JOANA. No has volgut donar el teu cor a una altra! Oh, gracies!

LLUIS. No hi há de qué. *(Apart.)* (Encara es romántica!)

JOANA. He pensat més en tu!...

LLUIS. I jo! No més sentint el teu nom el cor ja 'm saltava. *(Am naturalitat.)* Que bestia qu' era!

JOANA. Que?

LLUIS. No, vull dir, que débil!

JOANA. Te 'n recordes de les reunións de can Llordacs?

LLUIS. Sempre les tinc presents.

JOANA. Jo 'm posava al piano, tu cantaves.

LLUIS. Si. Aleshores cantava, avui tusso.

JOANA. Quina veu msé bonica tenies... Quan cantaves la «Musica prohibita»...

LLUIS. Crec recordarla encara. Veiám.

(MUSICA)

MUSICA PROHIBITA

(PARLAT)

LLUIS. Alló va ser un triomf!

JOANA. Jo aquell día anava de blanc, amb una diadema de roses.

LLUIS. Me sembla qu' encara 't veig: vas recitar el «Canto de amor.»

JOANA. Ai, se 'n recorda.
(Transtornada, comensa a recitarlo.)

(MÚSICA)

CANTO DE AMOR

(PARLAT)

LLUIS. La gent del nostre temps era mes sociable que la d' avui.

JOANA. Es veritat!

LLUIS. Te 'n recordes d' aquells rigodóns? Amb aquella formalitat... *(Cantant i ballant.)*

JOANA. Ai, Lluis!

LLUIS. Juanita!

JOANA. Si 'ns haguessim casat, que n' hauríem sigut de ditxossos!

LLUIS. Vols dir? Jo crec que ja 'ns hauríem separat.

JOANA. Perqué?

LLUIS. Perqué tens molt mal génit.

JOANA. Doncs mira que tu...

LLUIS. Ens hauría costat molta *vajilla.* *(Fent l' acció de llensar.)*

JOANA. Potser tens raó que no erem l' un per l' altre. Pero l' amistat queda ferma.

LLUIS. Això sí, franca amistat y bons aliments. Ja 't vindré a veure sovint i parlarém de can Llordacs.

JOANA. Pero amb una condició. No 'm diguis mai: Permétim, senyora! perqué 'm poso nerviosa.

LLUIS. T' ho prometo, t' ho juro! *(Li agafa la ma.)*

ESCENA ÚLTIMA

Don LLUIS, Donya JOANA, Don JOAN, CARLETS, SERAFINA, després CARME

JOAN. Vaja, prou llágrimes! Hi ha un cotxe a la porta!

LLUIS. Es el meu!

JOAN. Com? Ha tornat?

LLUIS. Tot está arreglat.

JOA. CAR. SER. De veres?

JOANA. Sí, tot; ja estem d' acort.

JOAN. *(Apart.)*
(Ai, Deu meu! si 's deuen haber conegut?)

JOANA. El casament se fará d' aquí quinze díes.

LLUIS. I vosaltres viureu aquí. Jo us vindré a veure cada día.

JOANA. No; viureu a casa del vostre oncle. El pobre está sol.

LLUIS. No ho puc admetre!

JOANA. Doncs ha de ser!

SERA. *(Apart.)* (Ai, que 's barallen!)
(Alt.) Hi ha un medi de conciliarho tot.

JOANA. Quin?

SERA. Que l' oncle vingui també a viure aquí.

JOAN. Ah, no, aixó no pot ser!

CARLETS. Doncs podríem viure sis mesos aquí i sis mesos a casa l' oncle.

LLUIS. Molt bé!

JOANA. Molt ben pensat!

LLUIS. Ja sabía jo que al ultim ens entendríem.

JOAN. *(Apart.)* (Pero jo no estic tranquil.)

LLUIS. Escolti, Don Joan. Sab aquella noia per la que jo 'm vaig tirar per la finestra?

JOAN. Si. Que?

LLUIS. L' he trobada. Es la seva senyora!

JOAN. *(Desesperat.)* S' han conegut!

LLUIS. Pero no tingui por, home. Mirins. (*Agafa a n' ella de la ma.)* Cinquanta dos anys ella! Seixanta quatre jo. Cent setze entre tots dos.

JOAN. *(Tranquilisantse.)* Es veritat. (*Apart.)* (Que 'n soc de bestia!)

CARME. (*Anunciant desde la dreta.*) El dinar es a taula.

JOANA. Vostés se queden; dinarán am nosaltres.

LLUIS. Permétim, senyora!...

JOANA. Altre vegada?

LLUIS. Que li ofereixi 'l brás.

(*Se 'n van del bras, Lluis y Joana, Carlets y Serafina. Joan sol al darrera.*)

TELO.